

[Kirkeministeren.]

sket er. Naar den ærede Ordfører for Forespørgerne før nævnte, at kun i to Tilfælde havde Ministeren skaffet sig Finansudvalgets Samtykke, nemlig i de Tilfælde, hvor det drejede sig om en Støtteaktion med Tilskud til Dansk Kirke i Udlandet og dansk Sømandsmission, maa jeg sige, at jeg finder det meget naturligt, at det netop var i de to Tilfælde, den daværende Kirkeminister særlig søgte Samtykke hos Finansudvalget. Jeg finder dette meget naturligt, fordi der er Tale om Penge, der skal sendes ud af Landet til Virksomhed uden for Landets Grænser. Der er Tale om Støtte, men ikke til Folkekirken i egentlig Forstand; man sender Penge til kirkeligt Arbejde uden for Folkekirken egentlige Omraade; det vil sige, at for mig at dømme er det et Omraade, der ligger fjernere end de andre. Derfor er det rimeligt, at man netop der søger Godkendelse, og dette er et Udslag af Forsigtighed, synes jeg, fra den daværende Kirkeministers Side. Der er Grund til at anerkende, at han netop her søger Godkendelse hos Finansudvalget, og at Finansudvalget saa siger: ja, her, hvor der er Tale om at sende Penge ud af Landet og hente Pegnene dertil fra disse Midler, kan vi give vort Samtykke, fordi det drejer sig om Penge, der nok gaar ud af Landet, men dog til Præstelønninger i det fremmede. Jeg finder det fuldstændig rigtigt, at der paa det Omraade søges en særlig Tilladelse, og jeg kan ikke se, at der er noget afsvækkende for Ministerens Dispositioner i øvrigt i, at han paa dette Omraade har handlet saa forsigtigt. Men for Resten mener jeg ikke, at der kan være Tvivl om Berettigelsen for Ministeren til at foretage de Dispositioner, han har truffet. Udtrykkene i den kgl. Anordning er saa vide, at det maa siges, at Bestemmelsesretten helt er lagt i Ministerens Haand. Der har, siden Anordningen blev givet, faktisk — og det er dog værd at bemærke — ikke været noget som helst Tab paa Stiftsmidlerne, og disses Anbringelse er anordningsmæssig efter Reglerne for umyndiges Midler. Nogen yderligere Sikkerhed er i Grunden ikke nødvendig, og det maa anses for meget forstaaeligt, at Ministeren har fundet sig foranlediget til at disse Reservefondsmidler, for hvilke der altsaa gennem Aarene har vist sig ingen

Anvendelse at være, at yde Tilskud i kirkelige Øjemed.

Ogsaa jeg skal ganske kort omtale de vigtigste Dispositioner.

Krisehjælpen til Præstegaardsforpagtere var det nødvendigt at yde. At Flertallet i det kirkelige Udvalg finder, at den burde være ydet af Staten, er uden Betydning i denne Forbindelse, al den Stund disse Forpagtere, der havde et naturligt Krav paa at blive ligestillet med andre i tilsvarende Stillinger, ikke omfattedes af den af Rigsdagen vedtagne Lov. Jeg kan anføre, at det under Forhandlingerne i Folketinget fra flere Sider blev krævet, at disse Forpagtere skulde hjælpes, og vedkommende Minister gav Meddelelse om, at dette vilde ske ved Kirkeministerens Foranstaltning.

Af andre herhenhørende Dispositioner skal jeg fremhæve, at Tilskuddene til Sømandsmissionen og Dansk Kirke i Udlandet, som jeg sagde før, er ydet med Sanktion af Finansudvalgene gennem en Række Aar.

Det væsentligste Forbrug af Midler inden for dette Omraade er Forbruget af Midler til Opførelse af Kirker og Hjælp til Kirker rundt omkring i Landet. Det største samlede Beløb, nogen enkelt Kirke har faaet paa denne Konto, er ydet til Opførelse af en ny Kirke i Aarhus, der for øvrigt blev opført under Ledelse af en Komité, hvis Formand var den tidligere Kirkeminister, Biskop Bruun-Rasmussen.

Den fjerde Disposition, der ankes over, er Anvendelsen af 210 000 Kr. af den fælles Fond for de københavnske Kirker til Opførelse af en ny Kirke i Sundbyerne. Der er i Betænkningen gjort Rede for denne Fonds Fremkomst, og den ærede Ordfører har gjort nogle Bemærkninger derom her i Dag. I Tidens Løb var der ydet betydelige Tilskud af denne Fond til forskellige nye Kirker i København. Imidlertid havde Kirkeforholdene i København udviklet sig paa den Maade, at der ingen Anvendelse var for denne Fonds Midler til Vedligeholdelse af Kirker, idet der siden Fondens Oprettelse ved Lov er truffet Bestemmelse om, hvorledes Udgifterne til de københavnske Kirker skal afholdes. Grunden var herved saa at sige taget bort under denne Fond, som i en Række Aar stadig var vokset ved Oplæg. Men medens der nu ikke mere var Brug for disse Midler til Vedlige-